

ЗАБОРАВЉЕН ОД СВОЈИХ СРБА: Како је Ђурађ постао албански херој!

01.05.2017.

Ђурађово српско православно порекло није спорно. Енглески историчар Едвард Гибон је у свом делу “**History of the Decline and Fall of the Roman Empire**” из 1788. јасно написао да **Кастриотићи** воде порекло од старог српског братства **Браниловића из Зете.**

Српски народ и историчари олако се одричу српских витезова и хероја. Од сопственог народа заборављени, од српских историчара неистражени, ови јунаци падају у таму заборава, или их једноставно други народи присвоје!

Оваква судбина задесила је српског витеза и папског генерала **Ђурађа Браниловића Кастриотовића**, ког су Албанци прогласили за свог националног хероја, а његов породични грб преузели за свој национални стег. **Његово право име данас је готово заборављено, али захваљујући албанској пропаганди, цео свет зна за њега. Име му је Скендербег.**

Ђурађово српско православно порекло није спорно. Енглески историчар Едвард Гибон је у свом делу “Хистору оф тхе Децлине анд Фалл оф тхе Роман Емпире” из 1788. јасно написао да Кастриотићи воде порекло од старог српског братства Браниловића из Зете.

Ђурађов деда се доселио у Јањину у Епир, као српски кефалија (у српској средњовековној држави: поглавар, старешина града). Отац Ђурађев Јован Кастриотић назвао се принцем Епира, који је укључивао Мат, Кроју, Мирдиту и Дибер.

Његова мајка Војислава била је принцеза српског порекла из породице Трибалда. Ђурађов отац Јован се међу првима супроставио војним упадима Бајазита I, али његов отпор није имао успеха. Султан га је натерао да плаћа данак, а како би осигурао верност српских племића на територији данашње Албаније, одвео је Ђурађа и његову браћу на свој двор као таоце.

На турском двору је Ђурађ преведен у ислам. Завршио је престижну војну школу у Једрену, па је као командант у турској војсци однео многе победе.

Због својих војничких врлина стекао је надимак Искандер-бег, јер су Турци поредили ратничка умећа Ђурђева са славним Александром Великим.

Кад је други заборављени Србин Сибињанин Јанко (Јанош Хуњади) поразио Турке код Ниша 1443, Ђурађ је напустио турску војску, вратио се у родни крај где је поново прихватио православље, сакупио своје саплеменике и повео беспштедну борбу против Османлијског царства.

Убрзо је преузео контролу над Кројом, која је постала његов главни град и из које је водио борбу против Турака, али и Млетачке републике и непријатеља Напуљског краља у наредних 25 година.

Под покровитељством Венеције, Ђурађ је марта месеца 1444. одређен да командује војним савезом племића из данашње северне Албаније и Зете. Османлијско царство је од 1443. до 1478. четири пута безуспешно покушавало да освоји Кроју. Два пута је султан лично предводио војску.

Папа Каликтус Трећи за заслуге у борби против Османлија, иако је Ђурађ Скендербег (Срби су његов надимак под којим су га Турци познавали: Искандер-бег, скратили у Скендербег) био Србин православац, доделио овом српском племићу титулу – главни генерал Свете Столице.

Током 15. века Османлије су освојиле српску Босну, српску деспотовину и сам Цариград од Истолног римског царства.

Скендербег је у Кроји одолевао све до 1468. Тог 17. јануара 1468. у Љешу, умро је Ђурађ Браниловић Кастриотић – Скендербег, пошто се разболео од маларије.

После Скендербегове смрти Кроја подпада под директну млетачку власт, све док је нису заузели Турци 1478. године. Кроја и територија којом је господарио Ђурађ остала је у саставу Отоманског царства све до 1912. године, када ју је током I балканског рата није заузела војска Краљевине Србије.

Скендербегова слава вековима је била сачувана у хришћанској Европи, док је у претежно исламизованој Албанији била избледела, обзиром да је Ђурађ као велики противник ислама био гурнут у заборав.

У недостатку своје средњовековне државе и националних хероја, арнаути (јер тада назив Албанија није постојао, а и он је српски израз, исто као и Банија) су се досетили Скендербега.

1898. године Наим Фрашери објављује књигу “Историје Скендербеут”, где Скендербега проглашава највећим арнаутским јунаком свих времена, пренебрегавајући чињеницу да је Ђурађ готово читавог свог века ратовао управо против самих исламизираних арнаута.

Мит који су створили арнаутски националисти од украденог српског племића Ђурађа Кастриотића траје и данас, а његови војни успеси, иако мит о арнаутском Скендербегу има мало додира са стварношћу, дубоко усађен у тзв. историју Албаније.

Скендербег није једини српски витез којег су се српски историчари олако одрекли, али је најупечатљивији.

На жалост, схвативши да своју државност не могу заснивати на украденом јунаку, арнаутски историчари, под пуном подршком западних историјских школа, сада прибегавају још једној великој лажи – тврде да су потомци Илира, а самим тим староседеоци на Хелму (Балкану).

(Telegraf.rs)